

May Mà Có Em

Nguyễn Đăng Khôi

Chợt choàng tỉnh sau cái lay nhẹ và tiếng gọi của người y tá: “Mr. Nguyen, we’re all done”. Hấn khẽ mở mắt và đủ tỉnh để nhận ra mình vừa qua cuộc giải phẫu, ánh sáng mờ dịu trong phòng hồi sinh làm đôi mắt dễ chịu đôi chút tuy vẫn còn mệt mỏi bởi thuốc tê cùng cơn mê dài, mí mắt nặng trĩu lơ lơ chờ mọi vật mờ mờ như sương khói, tiếng máy điện tâm đồ vẫn nhè nhẹ beep beep đều đặn, có tiếng sột soạt trên đầu giường và hấn cảm nhận hình như có người y tá trực nào đó đang theo dõi những phản ứng cơ thể sau ca mổ.

Vài phút tỉnh tâm trôi qua, theo tự nhiên hấn bắt đầu kiểm tra “tình hình chiến địa”, cái mặt nạ dưỡng khí vương vờng chụp trên mặt, hai tay gắn những ống nhựa IV đang truyền thuốc hay nước biển gì đó, xuôi tay dọc theo thân mình bên phải hình như có những ống nhựa kích thước to hơn từ bên hông phải chạy ra, khều khều các ngón tay đụng vào thân thể vẫn nhận được sự va chạm cùng cảm giác, tiếp tục khảo sát xuống phía dưới miền nam nhúc nhích hai chân mọi chuyện yên ổn hấn thở phào thầm nói: “vũ như cũ” (vẫn như cũ), bất chợt chân trái có cảm giác nặng nặng nơi đùi, giác quan nhận thức rằng một ống nhựa đang cột chặt vào đó một đầu chạy vào túi ny lông treo bên cạnh giường, đầu kia từ... “bộ xử lý trung ương” (CPU). Các bác sĩ đã làm những phương thức thông thường này trong lúc ngủ mê để tạo cho bệnh nhân sự dễ chịu, tránh di chuyển đụng chạm đến vết mổ lúc nằm liệt trên giường, hấn thắc mắc không biết bác sĩ hay.. y tá nữ nào thực hiện y thuật này và tự hỏi chẳng biết có phải trả lời trước “tòa án nhân dân” về cái vụ làm “thất thoát quyền lợi quốc gia” hay không?

Chợt mỉm cười, hấn nghĩ mình bây giờ với mặt nạ hơi cùng dây ống nhựa quấn tùm lum quanh người nom cứ như là các nhà phi hành vũ trụ, trông oai phong hay thê thảm? Có chút ê ẩm sau lưng cùng hơi thở ngắn khó khăn lại thêm hơi đau nơi cổ khi nuốt nước bọt, hấn vẫn yên tâm vì biết rằng mình đang sống trong một đất nước có nền y khoa hiện đại bậc nhất trên thế giới. Nhưng thôi! Mọi chuyện dường như đã ổn rồi, việc đầu tiên phải làm là tạ ơn Thượng Đế, con người tâm linh như hấn luôn đặt niềm tin và phó thác nơi đáng tối cao để tìm cái chân thiện mỹ, để được an ủi mạnh mẽ vượt qua những yếu đuối bản ngã, vương qua những nhọc nhằn thể xác khổ đau tâm hồn trong những lúc nghiệt ngã nhất của căn bệnh.

Tiếng người y tá quen thuộc lại vang lên: “Mr. Nguyen. You’re in recovery room for an hour, we’re monitoring your condition if you are stable, will transfer you to ICU, alright! I will inform your family”. Khẽ gật đầu không nói lòng hấn chùng xuống khi nhắc đến gia đình vợ con, chưa bao giờ hết trong lúc này gia đình là nguồn an ủi to lớn, là niềm ấm áp cho tâm hồn, là điểm tựa của bình an. Nào còn trẻ trung chi! Ở cái khoảng tuổi “ngũ thập tri thiên mệnh” chợt thấy mình như đứa trẻ con mẩu giảo mong mẹ đón sớm những khi tan trường về,

hấn mong có vợ con bên cạnh ngay bây giờ ngay phút này để yên lòng nhìn thấy người thân, để vui mừng

vượt thoát hiểm nguy cười trong ánh mắt nồng cay, tay lại trong tay vẫn có nhau trong những ngày trước mặt. Hơn ba mươi năm gọi đời cho nhau hấn nghĩ đến nàng, người đã chia sẻ ngọt bùi ân ái, gánh vác vinh nhục cuộc đời, nổi trôi theo bước thăng trầm cuộc sống, người đã cùng chồng gắn bó đời hoa.

Một thoáng hương xưa ngày cũ còn in đậm nét trong ký ức hiện về nơi chốn ấy, đứng trên dãy nhà lầu đồng hồ trong trường Kỹ Thuật Cao Thắng, ngôi trường mà hấn và nàng cùng chung mái, lần đầu tiên đôi mắt như ngậy dại, cuốn hút bởi một bóng hình trong tà áo dài trắng thướt tha với mái tóc huyền buông xõa đang thả những bước vu vơ dưới vòm cây Phượng vĩ, gió chiều lung linh giọt nắng dạt diu tà áo bước chân đi, cánh Phượng đỏ mơn man làn gió trải hồng gót nhỏ thơ ngây, lòng đây vui! Người chơi vui!

*Áo trắng như hồn em trắng trong
Cho anh đơn đã ý thơ lòng
Chênh vênh bóng nguyệt hồn thổ thức
Mai về gác núi mộng xuân hồng*

*Phượng nở trên bờ vai tóc mây
Lòng anh mơ ý nhạc cung đầy
Sân trường hoa đỏ tình thơ đại
Cả một dòng tâm mây trắng bay
Sách vở tròn tay nhuộm nắng chiều
Xôn xao vạt áo gió chao nghiêng
Cuồng quay hồn đỏ ngàn muôn lối
Ngại phút trao tình theo gió xiêu
Bước nhỏ vu vơ tựa ngóng chờ
Anh về lớp học tụng kinh thơ
Bên khung nguyệt lạnh vò trang giấy
Áo trắng xin em chớ hững hờ!*

Từ giây phút đó thơ lòng rộn rã, hẳn biết mình đã:

*Ngây thơ đánh mất đời trai trẻ
Khờ khạo làm rơi tuổi học trò
Hoa lòng nở rộ trong vườn vắng
Tim ngẩn ngơ say một bóng hình*

Rồi hai người quen nhau, rồi hai người yêu nhau và hai người gởi đời cho nhau. Ba thập niên hơn rồi còn gì! Thời gian cứ thế chậm chậm trôi, lúc êm đềm lặng lẽ như mặt hồ thu, lúc mưa gào sóng vỗ như hôm nay trong tình huống này, hẳn nằm đây nơi phòng hồi sinh để ngoài kia chắc hẳn nàng và các con đang lo lắng vô vàn.

Sáng sớm hôm nay đưa con gái lớn và nàng đưa hẳn vào nhà thương theo lịch trình đã định, suốt đoạn đường gần ba mươi phút nàng giữ vẻ bình tâm trò chuyện nhưng không giấu được niềm lo âu trong ánh mắt, đưa con gái cũng vậy có lẽ mẹ nó đã dặn không để lộ sự lo lắng ảnh hưởng đến tinh thần của bố nó. Hẳn biết điều đó qua cử chỉ nét mặt của hai mẹ con, đàn bà là như vậy đã yếu đuối về tình cảm có dấu chỗ này cũng lộ chỗ kia, mà điều này cũng bình thường thôi, có ai lại không quan tâm lo lắng trong khi gia đình đang có chuyện?

Riêng hẳn thì bình thản lắm, sự bình thản gần như chấp nhận, không phải tự nhiên mà có đâu, hẳn phải tự chiến đấu với chính mình trong những tháng ngày trị liệu, vượt qua thể xác yếu đuối từ những ngõ ngàng, giận dữ, lo lắng, suy nhược.... đến đối diện, tìm hiểu, lạc quan, chấp nhận... và đặt niềm tin nơi Thượng Đế qua lời cầu nguyện không thôi. Cũng may, hẳn lại được có cái tính tiểu tâm, dí dỏm và có lẽ chính vì vậy mà tinh thần vui vẻ, thái độ yêu đời trong mọi hoàn cảnh, cũng vì cái tính dí dỏm đó mà.. nịnh vợ và.. chọc vợ là cá tính không thể.. thiếu được trong con người hẳn, hình như khi y u người ta thường mang đối tượng mà diễn đạt trong tư tưởng, trong âm nhạc, hội họa hoặc trong văn chương thơ phú. Hơn một trăm năm trước, thi sĩ Tú Xương cũng đã từng nịnh vợ qua thơ phú đó sao?

*Quanh năm buôn bán ở mom sông
Nuôi đủ năm con với một chồng
Lặn lội thân cò khi quãng vắng
Eo sèo mặt nước buổi đò đông
(Trích trong Thương Vợ - Tú Xương)*

Vả lại, nịnh vợ nhà thì an tâm chứ nịnh vợ.. hàng xóm thì.. an táng ngay, nghĩ thế hẳn thường hay khôi hài với vợ trong những mâu thuẫn hay sinh hoạt gia đình như trước đây vài hôm vào bữa ăn tối nhìn nàng chuẩn bị thức ăn, một vài sợi tóc bết mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt đỏ hồng hơi nóng, hẳn nói nhẹ nhàng ra chiều.. cảm động:

- Em à! Đã mấy tháng nay, em chỉ một mình lo cho anh và gia đình vất vả quá, anh lấy làm áy náy. Giá mà em cho phép hai, ba (khúc này bị cà lăm)... đi nó về phụ với em một tay thì đỡ vất vả hơn không? Cứ như bình thường thì hẳn không dám trêu người như thế, nhưng hôm nay trong lòng vui vì mới hoàn tất xong bài thơ nịnh vợ, có ý muốn khoe nên phải tìm cách.. chọc. Nghe chồng nói vẫn không ngừng tay, nàng chỉ cười...hiền hòa (?) và trả lời:

- Em thà **vắt vả** một mình lo cho anh còn hơn có các... dì ... về thì em đành phải.. **cắt vất** đi, anh chọn cái nào?" (hình như khúc này bả.. nghiêng rặng).

Thằng bé nghe tiếng “cắt” mặt tái xanh, lạnh teo người từ đầu cho đến.. cuống, lấp bắp vuốt ve vợ:

- Đùa với em một tí chứ.. cái gì của riêng em thì trước giờ vẫn.. của riêng em cũng như anh ví em là y tá riêng vì chính em đã chăm sóc cho anh

rồi sẵn giọng ngâm nga bài thơ mới làm trong ngày.

Y Tá riêng

*Véo đùi tự hỏi số hay duyên?
Sấn sóc bên mình y tá riêng
Sáng áp.. môi hôn, cho tập thở
Chiều ôm ... má tựa, chỉ ngồi thiền
Cơm nhà quà vợ, ăn mau.. khỏe
Cháo chợ hàng tôm, ắt phải.. kiêng
Hết bệnh ngu chi khai báo sớm!
Đời người được mấy lúc lên tiên?*

Miền man với những tình cảm như thế, chợt nghĩ đến niềm lo lắng mà nàng ở ngoài phòng đợi đang canh cánh bên lòng, thời gian dễ thường đã bao lâu rồi nhỉ? hấn thăm hỏi. Tiếng máy vẫn beep nhẹ đều đặn trên đầu, căn phòng yên ắng đến lạ thường, đôi mắt nặng trĩu mệt mỏi nhưng lòng đang cảm xúc để hòa nhịp với những khắc khoải bên ngoài. Kề bên trong nào biết chi đâu qua cơn mê dài, người ở ngoài phập phồng nóng ruột với âu lo.

Ngón ngang trăm mối

*Đứng ngồi không ổn bạn lòng ơi!
Anh đã trong ca giải phẫu rồi
Lúc trước chỉ mình em.. độc ngắm
Bây chừ nhiều tá* nữ.. đồng coi
Ngón ngang trăm mối lòng ray rức
Bức xúc muôn bề dạ rối tơ
Lực bất tòng tâm thôi.. ảm ức
Đành lòng cho nước cuốn hoa trôi*

*Y tá

(Ấy chết, hình như.. lộn rồi không phải bài này, bài bên dưới)

Nặng trĩu tâm hồn

*Đứng ngồi không ổn bạn tình ơi!
Nặng trĩu âu lo ngập dáng người
Nhấp nhồm tâm hồn em bối rối
Lao xao thần xác tóc buông rơi
Thanh bình phước hạnh do trời phú
Sóng gió ba đào tự biển khơi
Khấn nguyện cầu xin ơn Thượng Đế
An hòa nhân thế khắp muôn nơi*

Mỉm cười với những cảm nhận đồng tình pha một chút khôi hài cho dù ngay trong cơn chập chờn nửa tỉnh nửa mê, thời gian có còn trôi hay không mà sao lâu quá? cố mở mắt nhìn quanh vẫn căn phòng với khoảng không gian vắng lạnh, bồn chồn thăm gọi tên người tên từng đứa con, cái hăm hở buổi hẹn hò thừa ban đầu dường như đã trở lại trong lúc này, có tiếng chân bước đầu đây rồi lại khuất xa, người y tá vẫn chưa trở lại, hấn tiệp dần đi lúc cơn đau đang nhè nhẹ dâng. Bao lâu rồi không biết, bỗng nhiên một va chạm da thịt ầm áp nơi bàn tay được lay nhẹ và giọng nói dịu dàng quen thuộc thân thương:

- Anh! Anh đã tỉnh chưa? Có nhận ra em không?

Khẽ mở mắt nhìn khuôn mặt thân quen, có một chút nóng ấm nơi khóe mắt, hấn gạt đầu không nói nhẹ xiết tay vợ rồi nắm chặt cho cảm xúc bật tung, ánh sáng mờ nhạt của căn phòng làm tăng thêm nét mặt mỗi âu lo nhưng nụ cười rạng rỡ nàng nói tiếp:

- Bác sĩ cho em biết mọi chuyện tốt đẹp lắm, anh sẽ chóng lành thôi! Tạ ơn Chúa vẫn không buông tay nhìn vợ với bao lòng thương cảm, hấn cười với nàng từ đáy mắt đến vành môi. Tiếng người y tá bỗng vang lên xen giữa hai người:

- Are you in pain, Mr. Nguyen? What level?
cơn đau đang âm ỉ từ này giờ chợt trở dậy làm khó chịu, hấn cố nói to qua ống thờ:

- Yes, level 9.

Người y tá rời phòng sau khi đã tăng lượng thuốc giảm đau, nàng vuốt tóc chồng cho gọn ghẽ rồi thông thả tiếp chuyện:

- Các anh chị em trong gia đình và các bạn Cao Thắng khắp nơi từ Úc, Mỹ đến Việt Nam gọi phone, gửi email chúc lành và cầu nguyện cho anh cảm động lắm, anh cố gắng vượt qua để còn đi hội ngộ vào tháng bảy năm nay anh nhé.

Ngôi trường Cao Thắng thân thương với bao kỷ niệm học trò của hơn ba mươi năm về trước hiện về rõ như hôm qua, này đây dãy nhà để xe đối diện bên kia đường, chiếc xe sinh tố trước cổng trường của chị Nghĩa với

những ly chè ngọt lịm làm thắm đỏ những làn môi các bóng hồng Cao Thắng, dãy văn phòng bên tay phải, các phân xưởng phía sau ngang với nhà lầu đồng hồ, và đây nữa sân trường với bao ong bướm lượn bay chao, bức tượng Cao Thắng cùng cây Phượng vĩ nơi hấn đã đánh mất.. ngây thơ. Bao nhiêu các bạn cùng trang lứa giờ đây tóc đã điểm sương da đã đổi màu, đường đời vạn lối mà vẫn ân tình nặng nghĩa, chừ năm đây giữa cơn mê đây, cảm động vô vàn đến những người

bạn quý thâm giao.

Bằng hữu chi giao

*Chân tình nhắn nhủ bạn gần xa
Nghĩa cử anh em thắm đậm đà
Chị chúc trời quang ngưng gió đổ
Anh cầu biển lặng tạnh mưa sa
Tình sâu bác gởi lòng thân mến
Nghĩa nặng tôi cảm dạ thiết tha
Lớp cũ trường xưa in đậm nét
Ghi lòng tạc nhớ chẳng phai pha*

Đưa con gái lớn và thằng út đến bên giường tự lúc nào, chỉ thấy chúng cầm tay xoa nhẹ, hai đứa mặt tươi tỉnh một chút nhìn bố, hấn cười với các con cho chúng yên lòng rồi nắm tay hai đứa như thầm nói mọi chuyện đã qua.

- Con đã text cho em rồi, em đang trên đường về nhà
cô con gái nói về đứa em trai giữa đang lái xe về từ Los Angeles, gạt đầu nhìn quanh thấy lòng ấm áp với gia đình tề tựu, cơn đau hình như hết hấn chẳng biết có phải vì thuốc hay vì tâm lý, thở một hơi nhẹ như quẳng hết mọi gánh lo dù nhịp thở còn khó khăn, đưa mắt nhìn vợ đang quay qua nói chuyện với người y tá vừa trở lại, hấn nghe loáng thoáng về liều lượng thuốc men, cách chăm sóc dinh dưỡng và chuẩn bị chuyển lên phòng ICU.

Miên man nghĩ đến những người vợ đã nhọc lòng lo lắng cho chồng, không than thở chẳng phàn nàn, chịu đựng an ủi và chia sẻ những bước thăng trầm, hấn chợt nhớ đến chữ hiền thê mà trong văn chương ca tụng những vị nữ nhi phu nhân hiền thực, có biết bao hiền thê trên đời này đã và đang làm tròn thiên chức người vợ. Hấn xúc cảm vô vàn khi nghe những mẩu chuyện dân gian tình vợ chồng xa xưa và mới đây trong vòng anh em Cao Thắng có chuyện anh bạn nằm bán thân bất toại, tình trạng thực vật trên giường hơn năm năm mà người vợ vẫn một lòng chăm sóc, và đây nữa có cô Cao Thắng ở Sài Gòn đã hết mực lo lắng, săn sóc cho

chồng trong hoàn cảnh bệnh tình giống như hấn và còn biết bao nữa những người vợ hiền đang tô điểm cho chồng con, vun xới hạnh phúc gia đình mà quên đi chính mình đã tàn phai nhan sắc. Ôi! Những người vợ hiền ví như những thiên thần đang xoa dịu vết đau trần thế.

Thiên thần hạ giới

*Thiên thần hạ giới chốn bồng lai
Đằm thắm, dịu dàng, thật chẳng sai
Hạ giới cứu mang sầu thế tục
Lâm phạm gánh vác nợ trần ai
Khi thời hạnh phúc cùng san sẻ
Lúc thế thăng trầm chẳng bội thay
Một dạ sắt son tình nhật nguyệt
Chồng con nặng nợ má hồng phai*

Người y tá đến bên giường, tắt máy điện tâm đồ, gom lại những ống dây nhựa cho gọn ghẽ, vừa vỗ nhẹ vào vai vừa nói:

- You are doing well Mr. Nguyen, we are preparing to transfer you to ICU in a minute. We wish you speedy recovery.

Nàng vuốt nhẹ tay chồng dịu dàng:

- Em và các con lên phòng đón anh, em biết số phòng rồi, họ bảo em lên trước rồi họ sẽ đưa anh lên bằng lối khác”

nói đoạn nàng kéo chăn lên đắp cho hấn rồi tắt tả theo hai con vào thang máy bên kia dãy

hành lang bệnh viện. Từ trong phòng, quay đầu nhìn theo cảm động cho đến khi bóng nàng khuất

hấn sau hai cánh cửa từ từ khép lại, bất giác hấn nói nhỏ:

- MAY MÀ CÓ EM.

By Đặng Khôi

Tặng bà xã yêu quý Kim Hương
San Jose 3/27/2013

Nguồn: Đặc San Hội Ngộ Cao Thắng 2013

Hình thêm cho đẹp lấy trên Internet